

[Finansministeren.]

lingsbalancens løbende poster indkomst-opsugende på tilsvarende måde som et overskud på statsbudgettet. Det medfører en opsugning af købekraft, ligesom det iøvrigt bidrager til at forringe likviditeten. Den indkomstopsugende virkning af et bestemt underskud på betalingsbalancen vil dog blive mindre i det omfang, valutaforbruget medgår til en forøgelse af varelagrene her i landet; virkningen kan på den anden side blive forstærket, hvis det navnlig er færdigvareimporten, der forøges. Ud fra den omtalte tendens til øget underskud på betalingsbalancen i den kommende tid skulle der altså fra valutabalancen udgå en virkning, som nogenlunde modvejer nedgangen i overskuddet på statsbudgettet, således at den samlede indkomstopsugende virkning af statsfinanserne og valutabalancen foreløbig tegner til at blive af omtrent samme omfang fremover som i 1949.

Et voksende underskud på betalingsbalancen har som nævnt også den betydning, at det virker formindskende på likviditeten i samfundet. Denne likviditetsvirkning af valutabalancen vil imidlertid modsvares af den likviditetsforøgelse, som sker gennem statens udbetalinger af boligstøttelån og indfrielsen af de forfaldende korte pengebindingslån. Disse udbetalinger fra statskassen er ikke medtaget ved den anførte opgørelse af statens samlede udgifter. Udbetalingerne af boligstøttelån har imidlertid tillige den virkning, at de medfører et træk på statskassen, og når der iøvrigt er nogenlunde balance mellem indtægter og udgifter, må disse træk naturligvis føre til en nedgang i statens kassebeholdning. I det foregående år, hvor der som nævnt har været et betydeligt overskud, er en del af provenuet af forbrugsafgifterne anvendt til nedbringelse af statens reguleringskonto i nationalbanken. En fortsættelse af disse overførsler i det nye finansår vil imidlertid på baggrund af den opridsede finansielle udvikling medføre, at staten i stadig stigende omfang må overtrække sin almindelige konto i nationalbanken. Da overførslen til reguleringskontoen i dette tilfælde reelt kun betyder en overflytning af midler fra statens foliokonto i nationalbanken til reguleringskontoen, har man derfor ved forslaget til lov om forbrugsafgifter forudsat den hidtidige praksis bragt til ophør, således at forbrugsafgifternes samlede provenu kan indgå i statsindtægterne.

Inden jeg går over til at omtale de enkelte lovforslag, vil jeg gerne understrege, at den ustabile økonomiske situation, vi befinder

os i, behæfter ethvert skøn med nogen usikkerhed. Det gælder bl. a. også skønnet over, hvorledes den fremtidige udvikling på betalingsbalancen vil blive, ligesom det gælder beskæftigelsessituationen. Det vil derfor være nødvendigt at følge den økonomiske udvikling fremover fra måned til måned og i givet fald foretage en tilpasning af den økonomiske politik, hvis forholdene ændrer sig. Det følger heraf, at de foreliggende lovforslag kun kan være udtryk for den opfattelse af den økonomiske stilling, man kan danne sig på nærværende tidspunkt. Skulle det vise sig, at udviklingen for betalingsbalancens og beskæftigelsesens vedkommende forløber anderledes end skønnet, kan det blive nødvendigt at vende tilbage f. eks. til spørgsmålet om en yderligere omlægning af forbrugsafgifterne med henblik på at begrænse valutaforbruget.

Efter disse indledende bemærkninger skal jeg gå over til en omtale af de enkelte lovforslag.

Ved udskrivningsloven for skatteåret 1949—50 gennemførtes der, som jeg har omtalt det, en meget betydelig lempelse i indkomstbeskatningen til staten for personer. Dette skete dels ved en ændring af indkomstskatteskalaen, dels ved ændringer i reglerne om de skattefrie fradrag for forsørgere og ikke-forsørgere.

For det kommende skatteår, skatteåret 1950—51, er der ved den i december i fjor vedtagne ligningslov gennemført forskellige skattelemper. Det gælder børnefradragene, som blev forhøjet, ligesom aldersgrænsen blev sat op til 16 år. Det gælder endvidere de særlige lempelser, som indrømmes rentemodtagere og personer over 65 år. Og endelig blev der ved loven tillagt visse af kommunerne i Københavns omegn ligestilling med København i henseende til de skattefrie fradrag, som omhandles i ligningsloven. De kommuner, der fik denne gunstigere stilling med hensyn til fradragene, er: Gentofte, Dragør, Gladsaxe, Glostrup, Herlev, Hvidovre, Lyngby-Tårnbæk, Rødovre, Søllerød og Tårnby. De lempelser, der blev indrømmet ved ligningsloven, andrager for statsskattens vedkommende ialt ca. 15 mill. kr. i et skatteår, men noget mindre i det kommende finansår.

Det her foreliggende forslag til udskrivningsloven for 1950—51 indeholder ikke væsentlige ændringer i forhold til udskrivningsloven for 1949—50. Således er den foreslåede indkomstskatteskala for personer den samme som den, der gælder for indeværende skatteår, og det samme gælder størrelsen af de skattefrie fradrag for